

Édesapámnak

Kérges keze féltőn óv,
De szeret, és ez a Legfőbb Jó.
Szeret, mást nem is tehet,
Egyedül maradt, és a két „nagy gyerek”.

Mióta elmém Rá emlékezik,
Dolgos volt Ő, dolgos volt Ő mindig...
Szerette családját, szerette gyermekeit,
Mindent megtett, sokszor kiadta Lelke kincseit.

Mégis sokszor visszaéltünk vele,
Jóságát, mely nekünk szólt, elvetettük, jaj ne!
Ő mégis türelmes maradt, várt egy ideig,
Aztán nem szólt, nem bántott meg senkit.

Felnöttem már, azóta áll mégis mellettem,
Most is, mint akkor jóval felettem,
Felnézek Rá, bölcs a tekintet,
Mely azóta sokat, ó sokat szenvedett.

Hibáztam, s hibáztunk eleget,
De ő velem volt, lelkével együtt szenvedett,
Sírt, ha sírtam, örült, ha nevettem,
Árnyékom volt, de legtöbbször napfényem.

Segítsen meg most is, mint egykor tette,
Ámbár tudom, hogy beleőszül ebbe,
Mégis szépek ezek a tincsek.
És égiek lesznek majd a kincsek.